

FREDERICK THRILLER

DE FORSYTH
PREDIKER

De jacht op
's werelds grootste
terrorist is geopend

Over het boek

Elke dinsdagochtend bespreekt de Amerikaanse president met zes van zijn topmensen de dodenlijst. Op een koude lenteochtend in 2014 wordt er iemand toegevoegd aan deze lijst: de Prediker. De mededeling: 'De Prediker. Identificeer. Spoor op. Dood.' Kit Carson, commandant van het US Marine Corps, krijgt de opdracht.

Met zijn online preken en haat zaaiende retoriek roept de Prediker martelaren op tot geweld jegens hooggeplaatste Amerikanen en Britten. Zijn boodschap is eenvoudig en wreed: de Ware Gelovige moet streven naar de moslimwaarheid door zich te bekeren tot de jihad en zo een trouwe soldaat van Allah te worden.

Hij moet een vooraanstaand persoon in dienst van de Grote Satan (de VS) of de kleine Satan (VK) zoeken en hem naar de hel sturen, dan doodgaan als een *shahid*, een martelaar, en opstijgen naar Allahs paradijs. De Prediker, gemaskerd en met vlamme, amberkleurige ogen preekt steeds dezelfde boodschap in accentloos Engels.

De opdracht stelt Carson voor een raadsel: wie is deze extremist en waar komt hij vandaan?

Dan raakt Carson zwaargewond bij een zelfmoordaanslag waarbij zijn golfvriend en de dader de dood vinden, en wordt de zoektocht naar de Prediker persoonlijk...

Over de auteur

Frederick Forsyth (1938) werkte als oorlogscorrespondent voor o.a. de BBC. Het idee voor zijn romandebuut *De dag van de Jakhals* (1971) kreeg hij nadat hij als verslaggever in Parijs en Oost-Berlijn had gewerkt. Sindsdien combineert hij het schrijven van boeken met het schrijven van opiniestukken en columns.

Van dezelfde auteur

De dag van de Jakhals
Geheim dossier Odessa
De honden van de oorlog
Het alternatief van de duivel
Het Vierde Protocol
De verrader
Er zijn geen slangen in Ierland
De onderhandelaar
De vuist van God
Icoon
Het spook van Manhattan
De veteraan
De wreker
Kwade praktijken
De Afghaan
De Cobra

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Frederick Forsyth

De Prediker

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

The Kill List

© 2013 Frederick Forsyth

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

Hayden Verry / Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0334 2

NUR 332

Met dank aan luitenant-kolonel (KL) Rob van Putten.

Voor het US Marine Corps,
een grote eenheid,
en voor de UK Pathfinders,
een kleine eenheid.
Voor de eerste: Semper Fi,
en voor de laatste: liever jij dan ik.

Inhoud

Personages	8
Voorwoord	9
Deel 1 Opdracht	12
Deel 2 Wraak	65
Deel 3 Afrekening	191
Epiloog	260
Dankwoord	262

Personages

de Prediker, terrorist
Tracker, mensenjager
Gray Fox, directeur TOSA
Roger Kendrick, alias Ariel, computergenie
Ibrahim Samir, alias de Trol, computergenie
Javad, CIA-mol binnen de Pakistaanse ISI
Benny, hoofd Mossad-divisie Hoorn van Afrika, Tel Aviv
Opaal, in Kismayo gestationeerde Mossad-agent
Mustafa Dardari, eigenaar Masala Pickles
Adrian Herbert, SIS
Laurence Firth, MI5
Harry Andersson, Zweedse scheepvaarttycoon
kapitein Stig Eklund van de Malmö
aspirant-officier Ove Carlsson van de Malmö
Al-Afrit, Somalisch stamhoofd en piratenhoofdman
Gareth Evans, onderhandelaar
Ali Abdi, onderhandelaar
Emily Bulstrode, koffiejuffrouw
Jamma, privésecretaris van de Prediker
David, Pete, Barry, Dai, Curly en Tim: de Pathfinders

Voorwoord

In het donkere en onbekende hart van Washington bevindt zich een korte en bijzonder geheime lijst. Op deze lijst staan de namen van terroristen die dermate gevaarlijk worden geacht voor de VS, haar burgers en belangen dat ze ter dood zijn veroordeeld zonder dat er zelfs maar een poging is gedaan hen te arresteren, te berechten of een andere correcte procedure te laten volgen. Dit is de 'dodenlijst'.

Elke dinsdagochtend kan deze dodenlijst in het Oval Office worden aangepast door de president en zes mannen; nooit meer, nooit minder. Onder hen de directeur van de CIA en de driesterrengeneraal van het grootste en gevaarlijkste geheime leger ter wereld: het JSOC, het Joint Special Operations Command, dat officieel niet bestaat.

Op een koude ochtend in het voorjaar van 2014 werd een nieuwe naam aan de dodenlijst toegevoegd. Deze man was zo ongrijpbaar dat zelfs zijn echte naam niet bekend was en de gigantische Amerikaanse antiterrorismeorganisatie niet eens een foto van hem had. Evenals Anwar al-Awlaki – de Amerikaans-Jemenitische fanaticus die haatpreken op internet had gezet, op de dodenlijst had gestaan en in 2011 in Noord-Jemen was gedood door een vanaf een op afstand bestuurd vliegtuig, een 'Unmanned Aerial Vehicle' (UAV) gelanceerde raket – preekte de nieuwe aanvulling ook online. Zijn preken hadden zoveel invloed dat jonge moslims in de diasporalanden – landen waar joden zich hebben gevestigd – in ultraradicale islamieten veranderden en in naam van de islam moorden pleegden. Evenals Al-Awlaki sprak ook de nieuwe aanvulling vloeiend Engels. Omdat zijn naam niet bekend was, werd hij de Prediker genoemd.

De opdracht ging naar JSOC, en de directeur hiervan gaf deze opdracht door aan TOSA, een organisatie die zo geheim was dat achtennegentig procent van de Amerikaanse ambtenaren er zelfs nog nooit van had gehoord. Feitelijk is TOSA een bijzonder kleine afdeling, met haar basis in Northern Virginia. Ze heeft de opdracht terroristen op te

sporen die zich aan het Amerikaanse rechtssysteem proberen te onttrekken.

's Middags kwam de directeur van TOSA, die in elk officieel document Gray Fox werd genoemd, het kantoor van zijn belangrijkste mensenjager binnen en legde een vel papier op zijn bureau. Het enige wat hierop stond was: *De Prediker. Identificeren. Lokaliseren. Vernietigen.*

Met daaronder de handtekening van de Commander-in-Chief, de president. Dat maakte dit papier tot een *presidential executive order*, een EXORD – een decreet van de president.

De man die naar dit decreet keek, was een ondoorgrondelijke luitenant-kolonel van het US Marine Corps, dat weer deel uitmaakt van de US Navy. Hij was vijfenveertig, en zowel binnen als buiten het gebouw kende men hem alleen onder zijn codenaam: Tracker.

Deel 1

Opdracht

1

Wanneer iemand het hem zou vragen, had Jerry Dermott met zijn hand op zijn hart kunnen zweren dat hij nog nooit opzettelijk iemand kwaad had gedaan en het niet verdiende om te sterven. Maar dat kon hem niet redden.

Het was half maart en de winter in Boise, de hoofdstad van de staat Idaho, liet zijn greep iets verslappen. Toch lag er nog steeds sneeuw op de hoge bergtoppen rondom de stad en de wind die van die bergtoppen kwam was nog steeds ijskoud, zodat iedereen die zich buiten waagde, zich dik had ingepakt.

Het congreslid verliet via de hoofdingang het zandstenen State Capitol Building aan 700 West Jefferson Street en liep de trap af naar de straat waar zijn auto al klaarstond. Hij knikte, zoals gebruikelijk, vriendelijk tegen de politieagent die boven aan de trap bij de hoofdingang stond en zag dat Joe, al jaren zijn trouwe chauffeur, om de limousine heen liep om het achterportier te openen. Wat hij niet zag, was de dik ingepakte figuur die op een bankje op de stoep had gezeten en nu in beweging kwam.

De man droeg een lange, donkere jas die hij niet had dichtgeknoopt, maar vanbinnen met zijn handen dichthield. Hij droeg een soort kepeltje en het enige wat aan hem opviel, was – als iemand had gekeken, wat echter niet gebeurde – dat hij onder zijn jas geen spijkerbroek droeg, maar een witte wijde jurk. Later zou men concluderen dat deze jurk een Arabische *dishdasha* was.

Jerry Dermott was al bijna bij het geopende portier toen iemand ‘Congreslid!’ riep. Hij draaide zich om. Het laatste wat hij zag, was een getaand gezicht met een enigszins lege blik, alsof de man naar iets in de verte keek. De jas viel open en een dubbelloops afgezaagd jachtgeweer werd geheven.

De politie zou later concluderen dat tegelijkertijd uit beide lopen was geschoten en dat de patronen geladen waren geweest met zware hagel,

niet de kleine kogeltjes die voor vogels worden gebruikt. De afstand was ongeveer drie meter.

Doordat de afgezaagde lopen zo kort waren, was de spreiding groot. Enkele stalen kogels vlogen rakelings langs het congreslid en een paar ervan raakten Joe, waardoor deze zich omdraaide en achteruitdeinsde. Hij had een handvuurwapen onder zijn colbert, maar omdat zijn handen naar zijn gezicht gingen, gebruikte hij dit niet.

De agent die op de trap stond, zag het allemaal gebeuren, trok zijn revolver en rende de trap af. De aanvaller stak zijn beide handen omhoog, met zijn geweer in zijn rechterhand, en schreeuwde iets. De agent wist niet of de tweede loop was gebruikt, en vuurde drie keer. Hij stond zes meter bij de man vandaan en was een ervaren schutter, zodat hij eigenlijk niet kon missen. Zijn drie kogels raakten de schreeuwende man midden in de borst. De man viel achterover tegen de kofferbak van de limousine, stuiterde eraf, viel voorover en stierf met zijn gezicht in de goot. Er kwamen een paar mensen de hoofdingang uit; ze zagen de twee doden die beneden op de grond lagen, de chauffeur die naar zijn bloedende handen keek en de politieagent die met zijn pistool naar beneden gericht over de aanvaller gebogen stond. Ze renden weer naar binnen om assistentie te vragen.

De twee doden werden naar het plaatselijke mortuarium gebracht en Joe werd naar het ziekenhuis vervoerd in verband met de drie kogeltjes in zijn gezicht. Het congreslid was dood, dankzij de meer dan twintig stalen kogeltjes in zijn borstkas die zijn hart en longen hadden doorboord. Ook de aanvaller was dood.

De aanvaller, die naakt op de ontleedtafel lag, kon niet worden geïdentificeerd. Hij had geen persoonlijke documenten bij zich en bovendien had hij, heel vreemd, behalve zijn baard geen lichaamsbehaarung. Maar nadat de foto van zijn gezicht in de avondkranten was gepubliceerd, meldden zich twee informanten. De directeur van een middelbare school in een van de buitenwijken herkende een leerling die Jordaanse ouders had, en de eigenaresse van een pension herkende een van haar huurders.

De rechercheurs die de kamer van de dode man doorzochten, namen een groot aantal in het Arabisch geschreven boeken en een laptop mee. De laptop werd in het technisch politielab bekeken. Daar ontdekte men iets wat niemand op het hoofdbureau van politie van Boise ooit eerder

had gezien: op de harde schijf stonden heel veel voordrachten, preken eigenlijk, die werden gehouden door een gemaskerde man die met een felle blik in de camera keek en vloeiend Engels sprak.

Zijn boodschap was meedogenloos en eenvoudig. De Ware Gelovige moest zijn eigen persoonlijke transformatie ondergaan, van ketterij naar de islamitische waarheid. Hij moest, binnen de grenzen van zijn eigen ziel, niemand in vertrouwen nemen en niemand vertrouwen, hij moest zich bekeren tot de jihad en een ware en loyale soldaat van Allah worden. Vervolgens moest hij een vooraanstaande persoon in dienst van de Grote Satan uitkiezen en naar de hel sturen, waarna hij zou sterven als een *shahid* – een martelaar – en opstijgen om voor altijd in Allahs paradijs te verblijven. Er waren heel veel van dit soort preken, allemaal met dezelfde boodschap.

De politie overhandigde dit bewijs aan het kantoor van de FBI in Boise, die het complete dossier doorstuurde naar het J. Edgar Hoover Building in Washington D.C. Niemand in het nationale hoofdkantoor van het Bureau was verbaasd. Zij hadden al eerder van de Prediker gehoord.

1968

De weeën van mevrouw Lucy Carson begonnen op 8 november. Ze werd meteen naar de kraamafdeling gebracht van het Navy Hospital in Camp Pendleton, Californië, waar zij en haar man woonden. Twee dagen later werd haar eerste en, naar later zou blijken, enige zoon geboren.

Hij werd Christopher genoemd, naar de vader van zijn vader. Maar omdat deze hooggeplaatste officier van het US Marine Corps altijd Chris werd genoemd, kreeg de baby, om verwarring te voorkomen, de bijnaam Kit. Dat de oude pionier ook zo heette, was volkomen toevallig. Ook toevallig was zijn geboortedatum: 10 november. Op die dag in het jaar 1775 was het US Marine Corps opgericht.

Kapitein Alvin Carson zat in Vietnam, waar hevige gevechten – wat uiteindelijk nog vijf jaar zo zou blijven. Omdat zijn dienst er bijna op zat, kreeg hij toestemming om kerst thuis door te brengen, samen met zijn vrouw en twee dochtertjes, en om zijn pasgeboren zoon vast te houden. Na Nieuwjaar ging hij weer terug naar Vietnam.

Hij keerde in 1970 terug naar de uitgestrekte basis van het US Marine Corps in Pendleton. Zijn volgende stationering was geen stationering,

want hij bleef drie jaar in Pendleton en zag zijn zoon opgroeien van peuter tot jochie van viereenhalf.

Op de basis, ver van de dodelijke oerwouden, kon het echtpaar een normaal leven leiden in een van de appartementengebouwen, het kantoor, het clubhuis, de legerwinkels en de kerk, en kon hij zijn zoon leren zwemmen in de Del Mar-haven. Later zou hij nog weleens terugdenken aan die heerlijke tijd in Pendleton.

In 1973 werd hij overgeplaatst naar een andere standplaats en ook hier kon hij samen met zijn gezin wonen: Quantico, iets buiten Washington D.C. In die tijd was Quantico niet meer dan een enorme wildernis vol muggen en teken, waar een kleine jongen in de bossen op eekhoorns en wasberen kon jagen.

Het gezin Carson woonde nog steeds op deze basis toen Henry Kissinger en de Noord-Vietnamese Le Duc Tho elkaar buiten Parijs ontmoetten en de vredesakkoorden sloten die officieel een einde maakten aan de tienjarige slachtpartij die tegenwoordig de Vietnamoorlog wordt genoemd.

Carson, inmiddels majoor, kwam terug van zijn derde stationering in Vietnam, een land dat nog steeds bijzonder gevaarlijk was doordat het Noord-Vietnamese leger probeerde de Parijse vredesakkoorden te breken door Zuid-Vietnam binnen te vallen. Maar hij werd tijdig gepatrieerd, vlak voordat de laatste Amerikanen vanaf het dak van de ambassade het land verlieten.

In deze jaren groeide zijn zoon Kit op als een gewone Amerikaanse jongen met jeugdhonkbal, de padvinderij en school. In de zomer van 1976 werden majoor Carson en zijn gezin overgeplaatst naar een derde bijzonder grote basis van het US Marine Corps: Camp Lejeune in North Carolina.

Majoor Carson was plaatsvervangend bataljonscommandant en werkte vanuit het hoofdkwartier van het 8ste Bataljon van het US Marine Corps in 'C' Street. Samen met zijn vrouw en drie kinderen woonde hij op het terrein van de uitgestrekte basis. Er werd nooit gepraat over wat de jongen wilde worden als hij groot was. Zijn zoon leefde in het centrum van twee families: het gezin Carson en het US Marine Corps. Iedereen ging ervan uit dat hij net als zijn vader en opa de officiersopleiding zou volgen en in het leger zou gaan.

In 1978 werd majoor Carson overgeplaatst en hij verbleef tot 1981 in Norfolk, de grote basis van het US Marine Corps aan de zuidkant

van Chesapeake Bay, Northern Virginia. Het gezin woonde op de basis en de majoor ging naar zee met de *uss* (United States Ship) *Nimitz*, de trots van de Amerikaanse vloot vliegdekschepen. Daar was hij getuige van het fiasco van Operation Eagle Claw, oftewel Desert One: de wanhopige poging om Amerikaanse diplomaten te redden die na een oproep van ayatollah Khomeini door 'studenten' in Teheran werden gegijzeld.

Majoor Carson stond op de brug van de *Nimitz* met een sterke verrekijker en zag hoe de acht enorme Sea Stallion-transporthelikopters met veel kabaal richting kust vertrokken. Zij vormden de back-up voor de Groene Baretten en de Rangers, die de aanval zouden uitvoeren en de bevrijde diplomaten in veiligheid moesten brengen.

Hij zag de meeste helikopters gehavend terugkeren. Eerst de twee die boven de Iraanse kust motorpech hadden gekregen doordat ze in een zandstorm waren terechtgekomen en geen zandfilters bleken te hebben. Daarna keerden de andere helikopters terug met aan boord de gewonden van de helikopter die tegen een C-130 Hercules transportvliegtuig was gebotst, wat had geresulteerd in een vuurbal. Hij zou tot aan zijn dood verbitterd terugdenken aan dit voorval en aan de knullige planning van deze actie.

Vanaf de zomer van 1981 tot 1984 woonde Alvin Carson, inmiddels luitenant-kolonel, samen met zijn gezin in Londen. Hij was benoemd tot de Amerikaanse mariniersattaché op de ambassade aan Grosvenor Square. Kit ging naar de Amerikaanse school in St. John's Wood. Later zou de jongen met plezier terugdenken aan deze drie jaren in Londen; het was de tijd van Margaret Thatcher en Ronald Reagan, en hun opmerkelijke partnerschap.

De Argentijnen vielen de Falklandeilanden binnen, die vervolgens door de Britten werden bevrijd. Een week voordat de Britse para's Port Stanley binnenvielen, bracht Ronald Reagan een staatsbezoek aan Londen. Charlie Price werd benoemd tot ambassadeur en werd de populairste Amerikaan van de stad. Er waren feesten en bals. Tijdens een ontvangst op de ambassade werd het gezin Carson voorgesteld aan koningin Elizabeth. De veertienjarige Kit Carson werd voor het eerst verliefd op een meisje, en zijn vader vierde zijn twintigjarige jubileum bij het Corps.

Overste Carson kreeg als luitenant-kolonel het bevel over het 2de Bataljon van het 3de Regiment Mariniers. Daarop verhuisde het gezin

naar Kaneohe Bay op Hawaï, waar een totaal ander klimaat heerste dan in Londen.

Voor de tienerjongen was dit een periode waarin hij kon surfen, snorkelen, duiken en vissen, en een plaats waar hij zeer geïnteresseerd raakte in meisjes. Op zijn zestiende bleek dat hij heel goed was in sport, maar uit zijn schoolresultaten bleek dat hij bovendien een snelwerkend stel hersenen had. Toen zijn vader een jaar later werd bevorderd tot kolonel en als hoofd Operaties bij een hoofdkwartier naar het vasteland van de VS werd gestuurd, was Kit Carson een Eagle Scout en een rekrut in het Korps voor Reserve Officieren. Wat jaren eerder al werd aangenomen, kwam uit: het leek onvermijdelijk dat hij in de voetsporen zou treden van zijn vader en in dienst zou treden bij het US Marine Corps.

Terug in de VS ging hij naar de William and Mary University in Williamsburg, Virginia, woonde vier jaar op de campus en studeerde af in geschiedenis en scheikunde. In de lange zomervakanties leerde hij parachutespringen en duiken. Daarna ging hij in Quantico naar de Officers Candidates School, ocs, de officiersopleiding voor het US Marine Corps en slaagde in het voorjaar van 1989. Hij was toen twintig. Hij ontving gelijktijdig met zijn middelbareschooldiploma de rang onderscheidingsteken als tweede luitenant van het US Marine Corps. Zijn vader – inmiddels brigadegeneraal – en zijn moeder, beiden ontzettend trots, waren getuige van de ceremonie.

Tot Kerstmis 1989 ging hij naar de Basic School om te leren mariniers te leiden en te inspireren en vervolgens tot maart 1990 naar de infanterieopleiding, die hij als een van de beste afrondde. Vervolgens ging hij naar de Ranger School in Fort Benning, Georgia en nadat hij zijn Rangers-insigne had gekregen, werd hij gestationeerd in Twentynine Palms, Californië. Hier ging hij naar het Air/Ground Combat Centre, een trainingscentrum, beter bekend als ‘The Stumps’ en vervolgens op diezelfde basis naar het 1ste Bataljon van het 7de Regiment Mariniers.

Daarna, op 2 augustus 1990, viel een man die Saddam Hoessein heette, Koeweit binnen. De Amerikaanse mariniers trokken weer ten oorlog en luitenant Kit Carson vergezelde hen.

1990

Nadat men had besloten dat Saddam Hoesseins invasie van Koeweit onacceptabel was, werd er een grote coalitie gevormd. Deze werd naar

het grensgebied gestuurd tussen de Iraakse en Saoedi-Arabische woestijn: van de Perzische Golf in het oosten tot de Jordaanse grens in het westen.

Het US Marine Corps ging hiernaartoe in de vorm van een Marines Expeditionary Force, een eenheid bestaande uit een mariniersdivisie, een aantal squadrons vliegtuigen en helikopters en een grote logistieke eenheid, dit alles onder leiding van generaal Walter Bloomer. Onderdeel hiervan was de 1ste Mariniers Divisie van generaal Mike Myatt en ergens helemaal onderaan in de pikorde bungelde tweede luitenant Kit Carson. De mariniersdivisie werd gepositioneerd in de uiterste oostelijke kant van de coalitielijn, zodat zich rechts van hen alleen nog het blauwe water van de Golf bevond.

De eerste maand, de gruwelijk hete maand augustus, was een tijd van koortsachtige activiteit. De hele divisie met alle wapens en artillerie moest worden ontscheept en verspreid over hun volledige sector. Een armada van vrachtschepen arriveerde in de tot dan toe slaperige oliehaven van Al-Jubail om de volledige divisie van uitrusting te voorzien, te huisvesten en te bevoorraden. Pas in september kreeg Kit Carson zijn plaatsingsgesprek, met een zure oudere majoor die waarschijnlijk al regelmatig bevorderingen was misgelopen en daar niet bepaald blij mee was.

Langzaam nam majoor Dolan het dossier van de nieuwe officier door en ten slotte viel zijn blik op iets bijzonders. Hij keek op. 'Jij hebt als kind in Londen gewoond?'

'Ja, majoor.'

'Mafkezen.' Nadat majoor Dolan het hele dossier had doorgenomen, sloeg hij het dicht. 'Ten westen van ons ligt de Britse Zevende Pantserbrigade. Zij noemen zichzelf de Desert Rats. Zoals ik al zei, mafkezen. Zij noemen hun eigen soldaten ratten.'

'Eigenlijk is het een *jerboa*, een woestijnspringmuis, majoor.'

'Een wat?'

'Een woestijnspringmuis. Een woestijndier, net als het stokstaartje. De naam Desert Rats kregen ze toen ze in de Tweede Wereldoorlog in de Libische Woestijn vochten tegen Rommel, de Desert Fox. De woestijnspringmuis is kleiner dan de woestijnrat, maar moeilijker te vangen.'

Majoor Dolan was niet echt onder de indruk. 'Niet te bijdehand worden, luitenant. Op de een of andere manier zullen we een goede relatie

met die woestijnratten moeten zien te krijgen. Ik stel voor dat generaal Myatt je naar hen toe stuurt als een van onze verbindingsofficieren. Ingerukt.'

Het coalitieleger zou nog vijf maanden zwetend in de woestijn doorbrengen. Ondertussen waren de geallieerde luchtstrijdkrachten bezig met het 'tot vijftig procent reduceren' van het Iraakse leger; dit had generaal Norman Schwarzkopf, commandant van de geallieerde strijdkrachten, als voorwaarde gesteld voordat hij wilde aanvallen. Kit Carson onderhield, nadat hij zich had gemeld bij de Britse generaal Patrick Cordingley, commandant van de 7de Pantserbrigade, de contacten tussen de beide legers.

Maar heel weinig Amerikaanse soldaten konden belangstelling opbrengen voor, of zich inleven in, de oorspronkelijke Arabische cultuur van de Saoedi's. Carson, met zijn aangeboren nieuwsgierigheid, was een uitzondering. Bij de Britten maakte hij kennis met twee officieren die een beetje Arabisch spraken en van hen leerde hij een handvol uitdrukkingen. Als hij Al-Jubail bezocht, luisterde hij naar de vijf dagelijkse oproepen tot gebed en keek hij naar het ritueel van de mannen in hun wijde gewaden, die elke keer weer knielden en hun voorhoofd op de grond drukten.

Hij begroette de Saoedi's die hij soms ontmoette altijd met het formele '*salam aleikum*' (Vrede zij met u), en leerde deze begroeting te beantwoorden met '*aleikum as-salam*' (En vrede zij met u). Hij merkte de verrassing op over het feit dat een buitenlander deze moeite nam, en de vriendelijkheid die hierop volgde.

Na drie maanden werd de Britse brigade uitgebreid tot een divisie en verplaatste generaal Schwarzkopf de Britten meer naar het oosten, tot ergernis van generaal Myatt. Nadat de grondtroepen eindelijk waren verplaatst, volgde een korte, felle en wrede oorlog. De Britse Challenger II-tanks en Amerikaanse Abrams-tanks bliezen de Iraakse pantservoertuigen op. Ook in de lucht was de dominantie compleet, zoals al maanden het geval was.

Saddams infanterie werd vermorzeld door een bomtapijt op hun loopgraven door B52-bommenwerpers en zij gaven zich massaal over. De Amerikaanse mariniers vielen Koeweit binnen, waar ze met gejuich werden binnengehaald en trokken door naar de Iraakse grens, waar ze opdracht kregen te stoppen. De grondoorlog duurde slechts vijf dagen.

Kennelijk had luitenant Kit Carson iets goed gedaan. Toen hij in de

zomer van 1991 terugkwam, kreeg hij de eer om als beste luitenant van het bataljon het commando te krijgen over een peloton uitgerust met 81mm-mortieren. Duidelijk voorbestemd voor grootsere dingen, deed hij toen – voor het eerst, maar niet voor het laatst – iets ongebruikelijks. Hij vroeg een Olmsted-beurs aan, een driejarige beurs voor uitmuntende officieren van leger, marine of luchtmacht die daarmee een vreemde taal kunnen leren en enige tijd in het buitenland kunnen doorbrengen. Toen hem naar de reden werd gevraagd, antwoordde hij dat hij zijn zinnen had gezet op een opleiding in het Defense Language Institute (DLI), het taleninstituut van het ministerie van Defensie, in het Presidio in Monterey, Californië. Na enig aandringen voegde hij eraan toe dat hij Arabisch wilde leren. Deze beslissing zou zijn leven uiteindelijk totaal veranderen.

Zijn enigszins verbaasde superieuren willigden zijn verzoek in. Het eerste jaar bracht hij door in Monterey, en het tweede en derde jaar studeerde hij aan de American University in Caïro. Hier bleek dat hij de enige Amerikaanse marinier was, en de enige militair met gevechtservaring. Hij was nog steeds in Caïro toen de Jemeniet Ramzi Yousef op 26 februari 1993 probeerde een van de torens van het World Trade Center in Manhattan op te blazen. Hij slaagde hier niet in, maar in feite was dit wel het begin van de islamitische jihad tegen de Verenigde Staten, iets wat echter door het Amerikaanse establishment totaal werd genegeerd.

In die tijd waren er nog geen internetkranten, maar via de radio kon luitenant Carson vanaf de andere kant van de Atlantische Oceaan het verloop van het onderzoek naar deze aanslag volgen. Hij was verbaasd, geïntrigeerd. Uiteindelijk ging hij op bezoek bij de wijste man die hij in Egypte had ontmoet. Professor Khaled Abdulaziz maakte deel uit van de wetenschappelijke staf van de Al-Azhar Universiteit, een van de belangrijkste centra in de islamitische wereld voor Koranwetenschappen. Af en toe gaf hij een gastcollege aan de American University. Hij ontving de jonge Amerikaan in zijn kamers op de campus van Al-Azhar.

‘Waarom doen ze dat?’ vroeg Kit Carson.

‘Omdat ze jullie haten,’ zei de oude man op rustige toon.

‘Maar waarom? Wat hebben we hen ooit misdaan?’

‘Hen persoonlijk? Hun landen? Hun families? Niets. Behalve misschien dollars uitdelen. Maar daar gaat het niet om. Daar gaat het nooit om bij terrorisme. Bij terroristen, zoals Al-Fatah of Zwarte September

of het nieuwe zogenaamde gelovige ras, zijn de woede en de haat het belangrijkste. Daarna de rechtvaardiging. Voor de IRA is het patriotisme, voor de Rode Brigades de politiek, voor de islamitische fundamentalist, de salafist, de jihadist is het vroomheid. Een veronderstelde vroomheid.' De professor zette thee voor hen op zijn spiritusbrandertje.

'Maar ze beweren dat ze de leer van de Heilige Koran volgen. Ze beweren dat ze de profeet Mohammed gehoorzamen. Ze beweren dat ze Allah dienen.'

Het water kookte, en de oude geleerde glimlachte. Het was hem wel opgevallen dat zijn gast de Koran 'Heilig' had genoemd. Een beleefdheidsbetuiging, maar een aangename. 'Jongeman, ik ben wat een hafiz wordt genoemd. Dat is iemand die alle 6.236 verzen van de Heilige Koran uit zijn hoofd heeft geleerd. Anders dan jullie Bijbel, die door honderden auteurs is geschreven, is onze Koran geschreven – gedichterd eigenlijk – door één persoon. En toch staan er passages in die elkaar lijken tegen te spreken.' Hij vervolgde: 'Wat de jihadisten doen, is een of twee zinnen uit de context halen, deze nog een beetje extra door elkaar husselen en vervolgens net doen alsof ze een heilige rechtvaardiging hebben. Dat is niet zo. In ons heilige boek staat niets wat ons opdraagt vrouwen en kinderen af te slachten om degene die we Allah, de Genadige, de Meedogende noemen te behagen. Alle extremisten doen dat, ook christelijke en joodse. Kom, we moeten onze thee niet koud laten worden, hij moet eigenlijk gloeiend heet worden gedronken.'

'Maar professor, die tegenstrijdigheden. Zijn die nooit aan de orde gesteld, verklaard, gerationaliseerd?'

De professor schonk de Amerikaan nog wat thee bij. Hij had wel bedienden, maar hij vond het prettig om dit zelf te doen. 'Continu. Al dertienhonderd jaar lang hebben wetenschappers dat ene boek bestudeerd en becommentarieerd. Al die commentaren samen worden de Hadith genoemd; dat zijn er ongeveer honderdduizend.'

'Hebt u ze gelezen?'

'Niet allemaal. Daar zou je tien levens voor nodig hebben. Maar wel veel. En ik heb er twee geschreven.'

'Een van de mensen die deze bomaanslagen hebben gepleegd, Sheikh Omar Abdul Rahman, die ze de blinde sjeik noemen, was... is... ook een wetenschapper.'

'En eentje die zich vergist. Niets nieuws, in elk geloof.'

'Maar ik moet het nog een keer vragen: waarom haten ze ons?'